

[Inge Krogh]

re bevillinger som muligt. Der skal også store bevillinger til, men det skal i hvert fald være sådan, at man ved, hvad de bruges til, at de bruges på den rigtige måde. Man skal føre en behandling til bunds, så vidt det overhovedet kan lade sig gøre.

Regeringens kontaktudvalg for alkohol og narkotika har gennem flere år sagt, at antallet var stagnerende, at det stadig væk var de samme, man havde med at gøre, men det er dog begyndt at indrømme, at antallet er stigende, at der er nye, der kommer til. Der er jo også mange, der er døde, så hvis antallet er det samme, må der i hvert fald være kommet nye til. Det tyder alt på. Men man ved det altså ikke. Det viser, at det er vigtigt, at man får en registrering i gang, så behandlingen kan intensiveres og sættes ind på de rigtige steder.

Første næstformand (Ninn-Hansen):

Ordføreren vedrørende lovforslag L 106 (om registrering af narkomaner), hr. Knud Lind, har ordet.

Knud Lind (FP):

Fremskridtspartiets lovforslag nr. L 106 er en genfremsættelse. Forslaget blev fremsat første gang i 2. samling 1976-77. Forslaget blev fremsat anden gang den 25. november 1977, hvor det gik til tredje behandling. Forslaget går imidlertid helt tilbage til den 4. februar 1976, da folketinget havde narkodebat, og intentionerne i lovforslaget stammer da også helt tilbage fra et dengang fremsat forslag om motiveret dagsorden.

Centrum-demokraterne har ligeledes fremsat et lovforslag, nr. L 114. Skulle ophavsretten være gældende for lovforslag, er jeg sikker på, at CD ikke kunne have fremsat L 114, idet lovforslaget for mig at se er ren afskrivning, et rent plagiat af fremskridtspartiets tidligere lovforslag. Men det er da kun godt, at vores sunde tanker har bundfældet sig i partiet CD.

Som følge af afskrivningen er der ikke den store forskel på de to lovforslag. Det er småjusteringer, der er sket i centrum-demokraternes forslag. Jeg kan derfor sige, at fremskridtspartiet ligeledes er velvilligt indstillet over for plagiatet.

En af småforskellene er, at fremskridtspartiet taler om et registreringskontor, der skal

ledes af et nævn, mens CD, for at det ikke skulle være ren afskrivning, mener, at registeret skal have tilknyttet et råd. Fremskridtspartiet foreslår i § 6, at lovforslaget skal træde i kraft den 1. juli 1982, mens CD mener, at lovforslaget skal træde i kraft ved bekendtgørelse i Lovtidende. CD ønsker oplysninger om narkotikamisbrugernes øjeblikkelige situation og pensler det lidt mere ud ved at nævne oplysninger om alder, køn, CPR-nummer osv., men reelt er der ingen forskel på de to lovforslag.

Man kunne spørge sig selv, hvordan det så er gået siden narkodebatten den 4. februar 1976. Ja, der er brugt en hel del penge siden, men selve spørgsmålet om, hvor mange narkomaner der er, har været diskuteret livligt lige siden. Det er således ikke ret længe siden, at amtssocialdirektør Lars Lundgaard nævnedes, at der formentlig slet ikke var 12.000-14.000 narkomaner, som man havde gået og regnet med, men måske kun var 4.000-6.000. Det var selvfølgelig en glædelig oplysning, men oplysningen understreger også, at der inden for området mangler overskuelighed, dels vedrørende behandling af narkomaner, dels vedrørende opklaring af sager m.v. Ja, man mangler virkelig et centralt, landsdækkende register. Man har også fra politiets side i TV tilkendegivet, at man gerne for overskuelighedens skyld så et narkoregister.

Fremskridtspartiet mener, at der bør oprettes et centralt register over personer, der konstateres at være afhængige af narkotiske stoffer, og at narkomaner, der er i kontakt med politiet, hospitalerne eller narkobehandlingsinstitutionerne i øvrigt, bør registreres. Vi mener også, der bør være en pligt for de nævnte instanser og institutioner til at give meddelelse til registeret, når de kommer i kontakt med narkomanerne. Det er jo således, at en narkoman kan begynde en nedtrapning, men hvis han ikke ønsker at fortsætte, bryder han af, og så kan han reelt begynde forfra på en anden institution.

Vi mener, at registreringskontoret bør ledes af et nævn på 5 personer, som dækker socialministeriet, indenrigsministeriet, ordens- og narkotikapolitiet samt den daglige leder.

Det er vores opfattelse, at registeret skal stå til rådighed for de sociale og ikke mindst lægelige og politimæssige myndigheder, og at